

HAVANUR TAŞ

SİMİT ARABASI

Bu hayat yaşanmaya değer mi? İşin doğrusu yaşamak ölmeye değer mi? Bir dizi cevabı var bu sorunun. Farklı zümrelerden, yedikleri yemekten takındıkları ahlaka kadar ayrışan insanların cevapları. Hazlar, keyif alınan şeyler. Hepsi bitmeyecek mi zaten. Okuduğumuz kitapları unutuyoruz, yediğimiz o muhteşem yemeğin tadını, aldığımız iltifatları, oturup kalktığımız insanları, anılarımızı unutuyoruz. Sevdiğimiz insanları, sevgiyi... Hepsi belli dönemlerde tetikleniyor. Bir kitap daha okuyorsun, eskisini hatırlamak için. Mutlu olduğun günleri hatırlamak için önünden bir simit arabası geçmesini bekliyorsun. Yoksa nereden hatırlayacaksın kendini üstün hissetmek için sabahın beşinde vapurdan savurduğun bir hamur işinin hazzını. Üstün hissetmek için hiçbir eylemde bulunmadığın yegâne amacının eğlence olduğu çocukluğunu? Hatırlayamazsın.

Önce tetikleyicileri uzaklaştırdık kendimizden. Simit arabalarını, girişinde bir dizi kontrolden geçtiğin büyük kutulara koyduk. Simit yemek için binalara girer hatta binaları paylaşır olduk. Peki sorun neydi? Madem azaldı, o zaman daha özel olmadı mı simit arabaları? Gördüğünde çok daha fazla hissetmedin mi? Hissedemedik. Normallerimizi tetikleyicilerimizi bile değiştirdiler. Onlar değiştirdi diyorum ama her birimiz birer sıva çektik inşa ettiğimiz bu binaya.

Sonra bir gün hazzı hatırlamayı unuttuk. Gördüğümüz her şey bizi 5 saniyelik anlamsız zaman yolculuklarına çıkardı. Çıkmak istedik binalardan. Çıkamadık çoğumuz. Çünkü artık hissetmek lüks olmuştu. Alay edilen konforsuz görünen şeyler bile lükstü. Madem öyle binaları yıkalım dedik. Kendi çocuğunu boğamayan sorumlu ebeveynler olarak yıkamadık inşa ettiğimiz hiçbir şeyi. Bazılarımız bu sıfatı reddedip bizim yerimize yıkmayı önerdiler. Bu kez kendi kurduğumuz bir ülkeymiş gibi silahlar kuşandık onlara karşı. Bizi öldüren her şeyi ölümüne savunduk. Nasıl ölmek için ölümüne yaşıyorsak öyleydi.

Yaşamak için başka arzuları, kıstasları olanlar vardı. Ölene kadar öldürebilmek. İşte gerçek bir zevk! Asla erişilemeyecek bir vicdansızlık zevk verdi. Farklı olmak. Aynı olanı yok etmek. Yok edebilmek. Egemenlerin çizdiği her çizgiyi tükürerek silebilmek. Bu hayatın da yaşanılacak yanı öldürmenin hiçbir şeyi yıkamayacağına farkındalığıydı. Her sıkıttığın kurşun bir yerlerde bir ailenin doyması için bir fabrika açacak değer yaratıyordu. Öldürdüğün herkesin yerine yarın yenisi doğuyordu. Asla yok olmayacak bir hiyerarşide, kötülüğün bile pozitif değere dönüştüğü bir girdi çıktıda senin aldığın tek çıktı anlamsızlıktı. Her şeyin senin üstüne kurulduğu bir düzende hiçbir şey elde edemeyendin. Bu yüzden – ölüm zamanımızı yaratmaya cesaretimiz olmadığından- gelecek rastgele bir kazaya, sabaha, evliliğe kadar her şeye anlam verdik. Ruhlarımızı yaratıp içine değiştirmeye korktuğumuz her şeyin aşkını enjekte ettik. Tek çözüm hiç var olmamaktı. Çünkü bir kere var olunca her şeyin kendini yok etmemen üzerine olduğu seni yok eden bir yerde kendini buluyordun. Sokaktan geçen herkesin aynı olduğu her şeyin inanmışlıklardan ibaret olduğu, insanın kendini yaratacak bir şeyi yarattığı yerlerde. Binalar, simit arabaları, kasabalar... Size hangisi denk gelmişse... Yarattılmış denk gelişlerle... Varılmayan cevaplarla...